

*Foto van het gerestaureerde
wapenschild op de gevel
van de voormalige
Berg van Barmhartigheid.*

Blaffende honden worden verzilverd!

In @rchieflink jg. 1 nr. 4 werd in *Een rode berg in de stad* reeds bericht over de facelift van de voormalige Berg van Barmhartigheid. Het schilderwerk is momenteel achter de rug. Een aantal gevelornamenten kregen al een fonkelend accent maar enkele details bleven nog onafgewerkt. Wat was en is er gaande?

Tijdens de uitvoering van de werken rees de vraag of er destijds naast het baksteenrood en de witte natuursteenkleur, niet bepaalde architecturale elementen werden geaccentueerd.

Bepaalde zaken lagen nogal voor de hand: het bouwjaar 1621 en de benaming van het gebouw MONS PIETATIS waren wellicht verguld. De van rood koper vervaardigde passiesymbolen boven de toegang, waren het vermoedelijk ook. Vergelijkend bouwhistorisch onderzoek bevestigde dat in de zeventiende en de achttiende eeuw de meeste koperen onderdelen, zoals vazen, nokbekroningen en bladornamenten van leuning en balkonhekken steeds werden verguld. Bij de uitvoering van de

schilderwerken werd aan de uitvoerder gevraagd het opschrift van de datum bovenaan de tweede verdieping te vergulden. De geringe meerkost was een verantwoorde uitgave. De kostprijs voor het achteraf plaatsen van een steiger voor de vergulding van dit gevelelement zou immers meer kosten dan het werk zelf. Het opschrift en de passiesymbolen konden gemakkelijk achteraf verguld worden.

Toen bisschop Antonius Triest

Vervolg op pagina 2

*SAG, Portret van
Bisschop Antonius Triest,
AG, reeks portretten.*

in 1641 een schenking deed om de armen zonder interest te laten lenen, werd hiervoor een gedenkplaat op de gevel aangebracht. Boven de tekst prijkt het wapenschild van de schenker. Na het schilderen van dit decoratieve element in witte natuursteenkleur bleek al gauw dat een dergelijk opschrift zeker extra luister meegerekregen had. Maar hoe het heraldische kleurenschema in elkaar stak, was niet zo duidelijk.

Zowel hoofdbibliothecaris van het bisschoppelijk seminarie P. Schmidt als archivaris L. Charles bogen zich over deze kwestie. Er was enerzijds de officiële beschrijving van het wapenschild uit 1753 waarbij het veld van sabel (zwart) was met daarop twee zilveren hoorns met gouden mondstuk, banden en cordon. De hazewind was ook van zilver, met een halsband van keel (rood). De iconografie laat echter een ander kleurenschema zien. Tot deze vaststelling kwam men na het onderzoek van het portret van Triest in de Sint-Baafskathedraal, een gelijkaardig portret in de galerij van het Seminarie, de obit van baron Triest in de kathedraal (negentiende eeuw) en het wapenboek in de

kathedraal met het ontwerp van de glasramen die door Keizer Karel en Filips II werden geschonken. De hoorns zijn er van goud met zilveren banden en soms een zilveren mondstuk. De halsband van de hazewind kan ook van goud zijn.

Uiteindelijk koos men voor het meest voorkomende kleurenschema: het schild van sabel, de hazewind van zilver met gouden halsband, de hoorns van goud met zilveren banden en mondstuk, de rand van het schild van goud. De bisschopshoed kreeg de traditionele groene kleur.

Rest dan nog de vraag of dit

*Foto van het gerestaureerde
wapenschild op de gevel
van de voormalige
Berg van Barmhartigheid.*

kleurenschema in de zeventiende eeuw ook zo werd uitgevoerd. Bij het onderzoek van andere wapenschilden die buiten opgesteld staan, bleek alvast één zaak heel duidelijk. De praktische uitvoering van het kleurenschema was afhankelijk van hetgeen toen technisch realiseerbaar was. Bladzilver werd buitenshuis niet gebruikt, want het werd onder invloed van de lucht zwart. Los van het heraldische kleurenschema gaf men destijds aan een wapenschild kleuren die stabiel

bleven. Het edele metaal zilver werd daarom vaak vervangen door goud en niet door witte verf. Een van de indrukwekkendste voorbeelden hiervan is het wapenschild van de families d'Hane en de la Vilette in het fronton van de achtergevel van hun herenhuis in de Veldstraat. De velden zijn er van goud in plaats van zilver. Bij de reconstructie ervan lokte dit kritiek uit bij de heraldici maar het onderzoek van de kleuren wees op de historische realiteit.

In historisch perspectief kon de discussie over het kleurenschema eenvoudig worden opgelost door alle emblemen te vergulden. De hedendaagse materialen laten echter toe om het complete kleurenpalet uit te voeren. Zilver is vervangbaar door palladium of aluminium (bij deze uitvoering omwille van de lage kostprijs toegepast). Zo kunnen de heraldici tevreden zijn (?).

Wie momenteel toekijkt, ziet dat het werk nog niet voltooid is. Uit de *hoorns des overvloeds* vloeien nog maar enkele gouden muntstukken. Het (blad) goud was immers op toen de steiger gedemonteerd werd. Op dat ogenblik was een gratis kas voor beleningen misschien interessant geweest om alsnog snel aan het nodige bladgoud te geraken. Nu is het wachten op beter weer en hogere temperaturen. De resterende werken evenals het vergulden van de naam van het gebouw en van de gedenkplaat van Antonius Triest worden door het personeel van de Stad uitgevoerd.

Guido Everaert
Dienst Monumentenzorg

Van verzamelaars en verzamelingen

De haren van elke rechtgeaarde archivaris rijzen te berge bij de bewering dat een stadsarchief verzamelt. Verzamelen gebeurt immers vanuit een belangstelling, soms toevallig en zeer willekeurig, soms vanuit een zeer gerichte en zelfs wetenschappelijke vraagstelling. Er is keuze te over en men kan dan ook zowat alles collectioneren, van kunstwerken, boeken, prenten, over sigarenbandjes, poppen, inktpotten, sleutels, blikken dozen en treintjes tot suikerzakjes. Het kunnen ook archiefstukken zijn die bijvoorbeeld over een bepaald onderwerp of persoon gaan, en waarbij men geen rekening houdt met het archief waar toe ze behoren.

Een archivaris gaat niet zo te werk en een stadsarchief *collectioneert* niet op die manier. Van vrijblijvendheid, laat staan van willekeur, is hier geen sprake, want de context moet bewaard blijven. Slechts dan kan men de informatie die het archiefstuk bevat, waarderen. Archiefstukken houden verband met elkaar, terwijl alle stukken van een verzameling op dezelfde hoogte staan, gelijkaardig en zelfs gelijkwaardig zijn.

Toch komen ook in archiefdiensten heel wat verzamelingen voor. Een beetje ongenueanceerd kunnen we zelfs van goede en slechte verzamelingen spreken. Uit den boze zijn verzamelingen die gevormd zijn door de samenhang met het oorspronkelijk archief te verbreken. Er is wellicht geen stads- of rijksarchief waar we vandaag niet met dergelijke kunstmatige series geconfronteerd worden en waar we bijgevolg het verlies van heel wat informatie moeten betreuren. Zijn verzamelingen de weerspiegeling van de esthetiek van het ogenblik, ze weerspiegelen even goed de ordeningsprincipes en de interesses uit een bepaalde periode.

Maar er zijn gelukkig heel wat andere verzamelingen. Zo beheert het Gentse stadsarchief o.m. de erg bekende Atlas Goetghebuer, de verzamelingen De Keyzer en Storme, een collectie kranten, foto's van de Gentse opera - voorwerp van het sponsorproject van vorig jaar -, een mooie verzameling geporseleinde kaarten en nog veel meer. Om echt bruikbaar te zijn, moeten deze en andere verzamelingen echter goed ontsloten zijn, dat wil zeggen stuk per stuk beschreven. Zo wordt meteen voorkomen dat de stukken al te veel gemanipuleerd worden, iets wat onvermijdelijk schade meebrengt. Dit ontsluiten is heel erg arbeidsintensief en de hulp van vrijwilligers is hierbij meer dan welkom. Door te ontsluiten zetten zij zich in voor een andere groep verzamelaars, de bezoekers van de leeszaal, die nu eenmaal uit zijn op het verzamelen van informatie.

Tijdens het erfgoedweekend van 20 en 21 april staan verzamelen, verzamelaars en verzamelingen centraal. In Gent is het thema toegespitst op *beroemde collectioneers*. We nodigen de leden van de vriendenkring van harte uit op de activiteiten die tijdens dit weekend worden georganiseerd en op de Opendeurdag op 21 april in het Stadsarchief in het bijzonder.

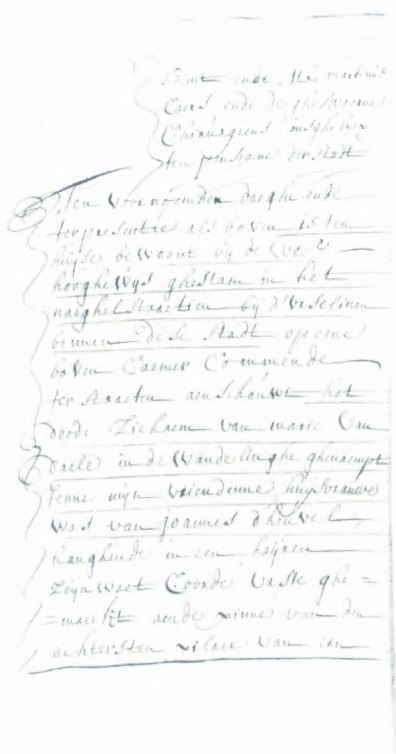
Griet Maréchal,
voorzitter

Foto: SAG, reclamekaart voor een garen-en bandwinkel uit de zonnestraat, Gent, lith. Gyselynck, 19de eeuw, coll. Porseleinkaarten.

De cultuurgeschiedenis van de zelfdoding in Vlaanderen: een uitdaging

De geschiedkundige benadering van zelfdoding heeft al een eind weegs afgelegd. De wetenschappelijke benadering van het onderwerp ving aan bij Durckheim die op het eind van de negentiende eeuw zijn studie *Le Suicide* publiceerde. Dit was niet enkel een memorabel moment in de sociologie, maar het introduceerde ook op

SAG, reeks 218/6, proces verbaal van een lijkschouwing i.v.m. een moordzaak.

resolute wijze het gebruik van de statistiek als erkende wetenschappelijke methode. De cultuurhistorici, en bijgevolg ook de archiefonderzoekers, toonden geleidelijk aan meer aandacht voor het verschijnsel

zelfdoding. Deze belangstelling kwam in een aantal Europese archieven tot uiting doorheen het creëren van specifieke archiefverzamelingen rond dit onderwerp. Over het algemeen werd de zelfdoding in de Middeleeuwen en de vroegmoderne tijd door cultuur- en rechtshistorici behandeld als een onderdeel van de rechts- en strafrechtelijke geschiedenis. Voorbeelden hiervan zijn de werken van A. Van Werveke, Louis Maes, R.C. van Caenegem, F. van Hemelryck en de recente verbluffende sociologische analyse door L. Vandekerckhove. De reden waarom zelfdoding op eerder marginale wijze werd behandeld, dient gezocht in zijn historische benadering in het kader van een criminele aanklacht tegen een reeds overleden persoon. Dit feit is totaal vreemd aan onze huidige concept van recht, maar het verklaart ten dele de constante aandacht en nieuwsgierigheid van latere generaties Europeanen voor het onderwerp. Bovendien kan een poging om het *zonderlinge* gedrag van onze voorouders te begrijpen via een historische duiding van de zelfdoding, inderdaad belangrijke sleutels aanreiken om door te dringen tot hun mentaliteit.

Er zijn drie mijlpalen in de recente aandacht voor de geschiedenis van zelfdoding, namelijk de studies door

Michael MacDonald & Terence Murphy over Engeland, de synthese door Georges Minois en de omvangrijke geschiedenis van zelfdoding in de Middeleeuwen door Alexander Murray, waarvan over afzienbare tijd het derde deel verschijnt. Er moet nochtans nog veel veldwerk worden verricht, want onze kennis van regionale en chronologische variaties staat nog in de kinderschoenen. Elk jaar verschijnen er nieuwe regionale studies en ook de snelle aangroei van on-line bibliografische informatie over zelfdoding in het vroegmoderne Europa (<http://home.olemiss.edu/~hswatt/biblsuic.html>) blijft doorgaan. Tegelijk met het toenemen van onze kennis over de ideologische en filosofische duiding van zelfdoding, wordt het duidelijk hoe weinig we nog weten van de feitelijke praktijk en dit op basis van case studies. De volgende hindernis die de historici te wachten staat is het confronteren van de normen met de praktijk. Om die te nemen is er dringend behoefte aan lokale en regionale onderzoeken om zo onze kennis uit te breiden.

Tijdens mijn onderzoek in het kader van een grootschalig project naar de zelfdoding in het Heilige Roomse Rijk van 1495 tot 1806, werd het probleem van de al te vage veronderstellingen en van het overdreven veralgemenen mij

gedurende de laatste tien jaar bijzonder duidelijk. Het Keizerrijk, een essentieel multiculturele en etnisch gediversifieerde politieke confederatie, vormt een uitstekende test-case voor het onderzoek van sommige moeilijkheden eigen aan de cultuurgeschiedenis van de zelfdoding. Van de andere kant biedt de geschiedenis van de zelfdoding een nuttig middel om het Keizerrijk als een waardevolle basis voor historische analyse te beoordelen. Weinig streken illustreren de problemen van de regionale variaties beter dan Vlaanderen. Al maakte het graafschap niet formeel deel uit van het Keizerrijk, toch is zijn geschiedenis nauw verbonden met die van de Habsburgse dynastie. Gent, de geboorteplaats van Karel V, illustreert op uitstekende wijze deze langdurige en niet steeds gelukkige verbondenheid en biedt bijgevolg een bijzonder waardevol onderzoeksterrein. Om die reden kreeg ik dan ook de gelegenheid een beperkt vergelijkend onderzoek over de zelfdoding in het vroegmoderne Gent door te voeren, zowel in het Stadsarchief als in het Rijksarchief. Dit gebeurde met de steun van de Vlaamse Gemeenschap.

De resultaten van dit kortlopend onderzoek zijn tweeledig. Ten eerste verschilden de wettelijke en gewoonterechtelijke procedures in Gent en ook in gans Vlaanderen van die in Centraal Europa. Tot mijn verrassing bleek dat de behandeling van zelfmoord er ongevoeliger was en van een brutaliteit getuigde die vreemd was aan de meeste andere

streken van het Heilig Roomse Rijk. De rituelen van een schandelijke verwijdering van de plaats van overlijden, het slepen doorheen het stadscentrum, de postume rechtszaak voor het zogenaamde *gerecht van desperatie* of *vertwijfeling*, de tweede terechtstelling van het lijk, het verachtelijke ophangen ervan aan de spriet of gevorkte tak en de onderende begrafenis, al deze rituelen van ontmenselijking werden met een verschrikkelijke regelmaat uitgevoerd. Bovendien was de confiscatie als straf in het achttiende-eeuwse Vlaanderen nog volop in gebruik, terwijl die in Beieren bijvoorbeeld al in het begin van de zeventiende eeuw was afgeschaft. Rest de vraag waarom Vlaanderen getuigde van draconische methodes die in de meeste Duitse gebieden niet meer bestonden. Dit wijst erop dat Vlaanderen zich nauwer kan hebben aangesloten bij de culturele ontwikkelingen in Frankrijk hoewel het meer verbonden was met het Keizerrijk.

Een tweede en wellicht ook de voornaamste vaststelling is dat ik tijdens mijn beperkte onderzoeksperiode in Gent tot het inzicht kwam dat daar een grote hoeveelheid aan materiaal aanwezig is die nog op systematische exploitatie wacht. Hoe buitengewoon het werk van Vandekerckhove ook moge zijn, toch kent het zijn beperkingen omdat het nagenoeg volledig is gesteund op secundair materiaal, terwijl elk vluchtig doornemen van de secundaire gegevens duidelijk aantoonde hoe rijk de archiefbronnen voor Gent wel zijn. Ze

zijn vooral uniek omwille van de tijdspanse waarover ze zich uitstrekken. Voor andere gebieden vangt de informatie over het algemeen aan vanaf het einde van de zestiende eeuw en zelfs nog later, terwijl in Gent een systematisch onderzoek best mogelijk is vanaf de vijftiende eeuw en zelfs nog voordien. In die zin vindt men hier één van de rijkste archieven in Europa. Er kan op basis van de Gentse bronnen een fantastische geschiedenis worden geschreven over de zelfdoding in de late Middeleeuwen en de vroegmoderne periode, zowel voor Gent als voor andere gebieden in Vlaanderen en Brabant. Hiertoe zal een analyse nodig zijn van de rekeningen (voor de stad Gent ten dele uitgegeven door Van Werveke), de Raad van Vlaanderen, het *Bouck vanden Crime*, maar ook de bescheiden van de scherprechter. Elke lokale en regionale studie van die aard zou een onmisbare bouwsteen voor de reconstructie van dit unieke culturele fenomeen vormen en bijdragen tot het begrijpen van culturele realiteiten en mentaliteiten in het laatmiddeleeuwse en vroegmoderne Europa in zijn totaliteit. De historische studie van de zelfdoding bezit weliswaar reeds een ruime traditie, maar wacht nog steeds tot een Vlaamse historicus die uitdaging opneemt.

**David Lederer,
National University
of Ireland Maynooth**

Op een lentedag ten jare 1539 was Pieter van Bruussele aan het werk in de Gentse haven; hij was met een aantal gezellen ingehuurd om te helpen bij het wegen (*hyckenne* of ijken) van een *pleyte*, een platboomd schip dat toebehoorde aan Lauwerein Heye. Daarvoor gebruikten zij de wippe of laadkraan, uitgebaat door de regeerders van Sint-Jan-ten-Dullen. Maar toen zij de gewichten en stenen weer uit het schip lichtten, brak de wip en viel de last op Pieters rechterbeen. Het gevolg was een gecompliceerde open beenbreuk die de arme man meer dan vier maanden aan zijn bed kluisterde; hij leed nog dagelijks helse pijn en vreesde dat hij, zelfs als hij er niet het leven bij inschoot, de rest van zijn leven met krukken zou moeten lopen. Zijn ongeluk weet hij aan het gebrekkige onderhoud van de oude wip, die jarenlang in wind en regen had gestaan. Op een arbeidsongevallenverzekering of een sociaal plan hoefde hij vanzelfsprekend niet te rekenen.

Pieter vroeg dan maar een passende schadevergoeding aan het godshuis. Hij betoogde dat de nalatigheid van de regeerders hem, zijn vrouw en zijn drie kinderen tot de bedelstaf veroordeelde, en dat terwijl hij vroeger als schipper jaarlijks tussen de 36 en 48 carolusgulden verdiende, zonder de minimaal 18 tot 20 gul-

den mee te rekenen voor de kost die zijn werkgevers hem verstrekten. De regeerders van Sint-Jan wezen zijn vraag evenwel van de hand. Daarom richtte Pieter uiteindelijk een (eenzijdig) verzoekschrift aan de keizer, die op 15 augustus 1539 – pro deo – een mandement uitvaardigde, waarbij de bestuurders van het godshuis bevolen werd de chirurgijns te betalen en aan Pieter 100 carolusgulden als smartegeld; voor zijn verlet en verdere werkonbekwaamheid zou hij een lijfrente van 60 carolusgulden genieten. Voor mogelijke problemen bij de tenuitvoerlegging van dit bevelschrift verwees de keizer de partijen naar de Raad van Vlaanderen.

Of Pieter van Bruussele uiteindelijk werkelijk zijn geld gekregen heeft, vertellen de stukken ons jammer genoeg niet. Wel is duidelijk dat een en ander niet netjes is verlopen, want ruim vier jaar later moest hij – voor de Raad van Vlaanderen te Gent, en met de procureur-generaal van Vlaanderen als gevoegde partij – een zaak aanhangig maken tegen de regeerders van Sint-Jan. Op dat ogenblik blijkt ook dat partijen voordien reeds tegen elkaar geprocedeerd hadden voor de schepenen van Gedele te Gent.¹⁾

Detail van een schilderij door Jan Coessaert dat een zitting van de Grote Raad van Mechelen uitbeeldt, Mechelen, 1587.

Deze anekdotische aanloop strandt voor ons bijgevolg in de rechterlijke hiërarchie van het Ancien Régime. In het archief van de Raad van Vlaanderen is van dit proces immers geen dossier bewaard. Dat hoeft niet te verwonderen, want de zaak kwam uiteindelijk in beroep voor de Grote Raad, en natuurlijk verhuisden de stukken mee van Gent naar Mechelen. Zonder hier een breedvoerig en complex verhaal op te hangen over justitiële centralisatiepolitiek, competentieconflicten en procedureel-technische spitsvondigheden, zij slechts gememo-reerd dat men tegen een beschikking van de Gentse schepenen beroep kon aantekenen bij de Raad van Vlaanderen. Dat beroep verschildte in een aantal opzichten van ons huidige beroep, maar dat is hier niet de kwestie. Een eindvonnis van de Raad van Vlaanderen (in bur-

gerlijke zaken) kon op zijn beurt worden aangevochten voor de Grote Raad, die sinds 1504 officieel te Mechelen resideerde. De beroepsmogelijkheid op het Parlement van Parijs werd bij ordonnantie van 2 januari 1522 afgeschaft.

Essentieel in de toenmalige beroepsprocedure is de notie *proces bij geschrifte* (*proces par escript*), die zowel door de Raad van Vlaanderen als de Grote Raad werd gehanteerd. Wanneer de rechtbank in hogere instantie bij de behandeling van een appel besliste dat het om een proces bij geschrifte ging, dan moest het dossier van het proces dat aanleiding had gegeven tot de aangevochten beslissing mee worden overgezonden; op basis van die geschreven stukken (*ex eisdem actis*) oordeelden de hogere rechters dan of het vonnis van de rechtbank *a quo* al dan niet gegrond was.

Normaliter kan je verwachten dat na de uitspraak te Mechelen de hele bundel op-

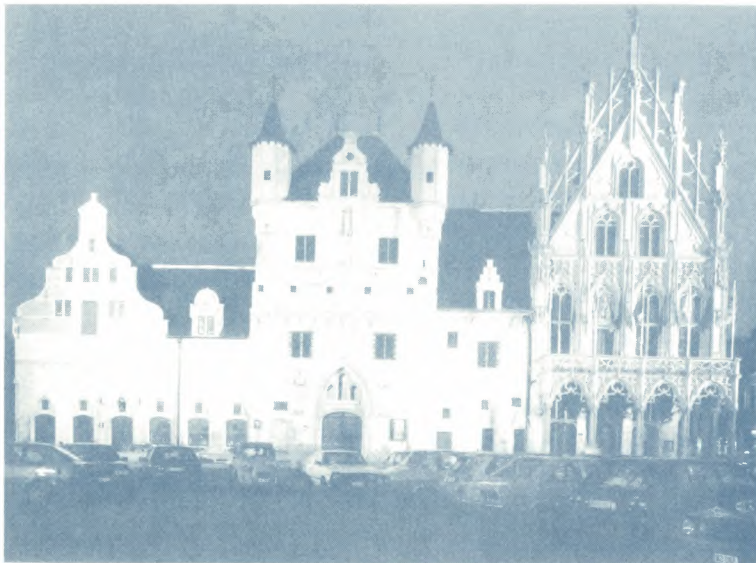
nieuw naar Gent verhuisde, maar om uiteenlopende redenen is dat in heel wat gevallen nooit gebeurd. Het gevolg van deze gang van zaken is dat in het archief van de Grote Raad nog talloze dossiers berusten die door lagere instantie(s) zijn overgebracht in het kader van een appelprocedure. Met wat geluk vind je hier dus niet alleen de processtukken van de behandeling te Mechelen, maar stoot je ook op de integrale dossiers van de voorgaande instantie(s), inclusief overtuigingsstukken, getuigenverhoren, de aangevochten uitspraak en wat dies meer zij. Het hoeft immers geen betoog dat procesbundels vaak veel meer bevatten dan de loutere neerslag van procedurehandelingen. En mede om die reden heeft ook de Gentse onderzoeker er dus alle belang bij, zijn onderzoeksactiviteit uit te breiden tot het Algemeen Rijksarchief in Brussel.

Met zijn ruim vierhonderd strekkende meter beslaat het deelbestand *Beroepen uit Vlaan-*

deren zowat één derde van het archief van de Grote Raad. Het deelbestand is in de negentiende eeuw verder onderverdeeld in zeventien (kunstmatige) reeksen zoals *Ordinaris processen*, *Officie-fiscaal*, *Adel*, *Steden*, *Ambachten*, *Clerus*, en natuurlijk de blijkbaar onvermijdelijke *Varia*. Het grootste gedeelte ervan is voorlopig jammer genoeg nog ontoegankelijk. Gelukkig is sinds enkele jaren in het beleid van het Algemeen Rijksarchief voorrang gegeven aan de ontsluiting van de rechterlijke archieven uit het Ancien Régime. Inmiddels verscheen in 1998 een inventaris van de eerste duizend procesbundels *Ordinaris processen*, uit de periode 1466-1794.²⁾ Bijna tweehonderd nummers hebben op de een of andere wijze betrekking op Gent. Aan een vervolg wordt momenteel gewerkt, en de diverse deelinventarissen zullen elkaar op geregelde tijdstippen opvolgen.

**Michel Oosterbosch,
werkleider Algemeen
Rijksarchief Brussel**

Het Paleis van de Grote Raad te Mechelen, gelegen naast de middeleeuwse lakenhal. (foto overgenomen uit Van Uytven R., De geschiedenis van Mechelen, Lannoo, foto Jan Decretor).

Noten:

¹⁾ BRUSSEL, A.R., *Grote Raad, Beroepen uit Vlaanderen*, nr. 960.

²⁾ M. OOSTERBOSCH, *Grote Raad voor de Nederlanden te Mechelen. Procesbundels Beroepen uit Vlaanderen. Ordinaris processen (nr. 1-1000)* (Algemeen Rijksarchief. Toegangen in beperkte oplage, nr. 494) (Brussel 1998).

Open Erfgoeddag 21 april 2002

Het Erfgoedweekend (20-21 april 2002) stelt dit jaar alle mogelijke aspecten van het begrip *verzamelen*, *verzamelaars*, *verzamelingen* in de kijker. Op zondag 21 april openen in Gent 25 erfgoedinstellingen hun deuren, waaronder natuurlijk het Stadsarchief. Er worden een viertal trajecten uitgetekend rond de verschillende thema's: beroemde collectioneers, helden, muziek en kennis. Het Stadsarchief zal onder de noemer *be-*

roemde collectioneers deelnemen en aandacht besteden aan oude en nieuwe collectioneers. De gekende grote verzamelingen, als daar zijn de Atlas Goetghebuer, de verzamelingen De Keyzer en Storme, komen natuurlijk aan bod. We besteden eveneens aandacht aan collecties van levende verzamelaars, van mensen die op één of andere manier bij het Stadsarchief betrokken zijn. Verzamelaars van nu zijn immers de beroemde collectioneers van de toekomst. Voor verdere informatie inzake het programma van de dag verwijzen we naar de speciale brochure over het weekend.

Nieuws over de digitalisering

Dankzij de subsidies van Vlaams minister voor Cultuur, Bert Anciaux, en de stimulerende ondersteuning vanuit de Gentse erfgoedcel, de vzw Gent Cultuurstad, is het Stadsarchief in staat om in 2002 enkele digitaliseringsprojecten grondig uit te werken. Meer dan twaalfduizend items zullen in de loop van de komende maanden gedigitaliseerd worden. Enerzijds kadert dit initiatief in een project van bescherming en preservatie van unieke en vergankelijke materialen. Anderzijds is het een uitgelezen middel om zoveel mogelijk mensen op een zo groot mogelijke schaal te laten kennismaken met onze unieke bestanden.

Het grootste project is natuurlijk de integrale digitalisering van de foto's van de Stedelijke Commissie voor Monumenten en Stadsgezichten. Ongeveer 7.500 unieke opnames van vergeten en verdwenen stadsgezichten worden voor een wereldwijd publiek toegankelijk gemaakt.

De digitalisering van de bouwtekeningen van de bouwvergunningen van het Ancien Regime (circa 2.500 stuks?) staat de komende maanden op de agenda. Deze broze originele tekeningen takelen onder invloed van de veelvuldige consultatie heel snel af. Een noodoperatie was dringend nodig!

Centraal op de Opendeurdag in 2001 stond de digitalisering van de fotoverzameling van de Gentse Opera. Deze *digitale diva's* worden eerstdaags eveneens in een digitaal kleedje gestoken.

Twee kleinere, precieuze verzamelingen worden eveneens gedigitaliseerd: de portrettenverzameling (circa. 850 stuks) en de integrale verzameling geporseleinde kaarten (circa duizend stuks).

We streven ernaar om u ter gelegenheid van de komende Opendeurdag op zondag 1 september 2002 reeds met een gedeelte van deze gedigitaliseerde bestanden te laten kennismaken.

colofon

@rchieflink is de driemaandelijks nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files, een ondersteunende vzw voor het Stadsarchief van Gent

Het abonnement is begrepen in de lidmaatschapsbijdrage • 12,39 individuele leden, • 14,87 gezin, • 24,79 steunende leden en • 247,89 ereleden. Een los nummer kost • 3,72.

Adres GOF

p.a. Stadsarchief, Abrahamstraat 13, 9000 Gent

Tel (09)225 32 53 - Fax (09)233 11 58

E-mail stadsarchief@gent.be

Rek. nr. 001-3342772-34

Coördinatie en eindredactie

Valérie Meillander

Verantwoordelijke uitgever

Griet Maréchal, Visserij 11, 9000 Gent

ISSN - nummer: 1376-2966

Foto's

Carlos Hourez,
tenzij anders vermeld

Vormgeving

Evé Grafica - Erika Vanderstockt,
Gent, GSM: 0486/51.78.88

Druk

J. Verbeke, Gent

Inhoud

• Blaffende honden worden verzilverd	1
• Editio	3
• Cultuurgeschiedenis v/d zelfdoding	4
• Extra muros	6
• Link	8